

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 5, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:430](#) 28-01-2025

Bestuurder/Autoverhuur Het Reestdal B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:130](#) 21-01-2025

Interne bestuurdersaansprakelijkheid en verlenging verjaringstermijn

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:41](#) 09-01-2025

Enquête thuiszorgonderneming, verzocht door minderheidsaandeelhouder

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:3617](#) 19-11-2024

Persoonlijke aansprakelijkheid feitelijk bestuurder met toepassing van
Ontvanger/Roelofsen-maatstaf

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:6959](#) 14-11-2024

Opdrachtgevers/Delta Outdoor Emmen B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3414](#) 08-11-2024

Enquête Centric (V)

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1695](#) 18-06-2024

Uitsluiting voorkeursrecht minderheidsaandeelhouder en tegenwerping kwaliteitseis

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:82](#) 08-01-2025

Feenstra q.q./Ex-vrouw van bestuurder van Quanova B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:11834](#) 20-11-2024

Vernietiging van ontbindingsbesluit vanwege strijd met aandeelhoudersovereenkomst

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:11189](#) 07-11-2024

Vennootschap is ontbonden; geen herroeping ontbindingsbesluit; verklaring van
blijven voortbestaan is niet verzocht

RECHTSPRAAK

Opdrachtgevers/Delta Outdoor Emmen B.V.

Opdrachtgevers stellen een vordering uit hoofde van schadevergoeding te hebben op een vennootschap die door turboliquidatie is opgehouden te bestaan. Zij verzoeken de heropening van de vereffening. De rechtbank wees het verzoek af, onder meer omdat een mogelijk succesvol beroep op artikel 2:248 lid 2 BW geen potentiële bate is waarop een vereffenaar een beroep kan doen. In hoger beroep stellen de opdrachtgevers daartegen geen grieven in, maar werpen zij het bestaan van andere baten op, waaronder hun proceskostenveroordeling in eerste aanleg. Het hoger beroep is niet succesvol, omdat zowel het bestaan van een vordering als van een relevante bate niet voldoende aannemelijk is gemaakt.

In opdracht van appellanten ('de Opdrachtgevers') heeft Delta Outdoor Emmen B.V. ('Delta Outdoor') bouwwerkzaamheden verricht. Volgens de Opdrachtgevers is sprake van ondeugdelijk werk en zij wensen schadevergoeding. Delta Outdoor is inmiddels ontbonden en vanwege gebrek aan baten opgehouden te bestaan (turboliquidatie) per eind 2022. De Opdrachtgevers verzoeken ex artikel 2:23c BW de vereffening van Delta Outdoor te heropenen en een vereffenaar te benoemen. Zij stellen daartoe dat zij een opeisbare vordering op Delta Outdoor hebben en dat Delta Outdoor de jaarcijfers van 2020 te laat en van 2021 en 2022 in het geheel niet heeft gepubliceerd, waarmee een bate uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 lid 2 BW bestaat.

De rechtbank heeft het verzoek afgewezen, onder meer omdat een vereffenaar geen beroep kan doen op artikel 2:248 lid 2 BW en dat dus volgens de rechtbank geen potentiële bate vormt.

Het tegen deze beslissing ingestelde hoger beroep is niet succesvol. Het hof stelt voorop dat de rechter met terughoudendheid behoort te toetsen of de vordering en de bate voldoende aannemelijk zijn, dat een potentiële bate voldoende is en dat het ontbreken daarvan niet te

snel mag worden aangenomen. Het hof oordeelt echter dat de Opdrachtgevers niet zijn ingegaan op de verweren van Delta Outdoor tegen de gestelde vordering uit hoofde van schadevergoeding, zodat het bestaan daarvan onvoldoende aannemelijk is gemaakt. Ook van het bestaan van een (potentiële) bate is onvoldoende gebleken. De Opdrachtgevers hebben niet gegriefd tegen het oordeel van de rechtbank dat een bate niet bestaat uit een vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW en zij hebben geen beroep gedaan op een andere feitelijke of juridische grondslag voor bestuurdersaansprakelijkheid. Hun stelling dat Delta Outdoor een vordering heeft op een van haar bestuurders aan wie de Opdrachtgevers een deelfactuur hebben betaald, mist vanwege onderlinge verrekening feitelijke grondslag. De Opdrachtgevers voeren nog aan dat hun proceskostenveroordeling in eerste aanleg een bate voor Delta Outdoor vormt, maar zien daarmee volgens het hof over het hoofd dat als het hof dit standpunt zou volgen, die proceskostenveroordeling in hoger beroep zou worden vernietigd. Bovendien zou de bate tenietgaan door verrekening nu de Opdrachtgevers daarop een beroep zouden doen. Aldus is er, naast het ontbreken van een vordering, geen relevante bate aanwezig en ook hierom is het verzoek tot heropening van de vereffening niet toewijsbaar.

K.H. Boonzaaijer, maart 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:6959

Zaaknummer: 200.342.601/01

Rechters: J. Smit, A.A.J. Smelt en A.L. Goederee

Advocaten: K.G.A.P. Boemaars en J. Faas

Wetsartikelen: 2:23c BW, 2:19 lid 4 BW en 2:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder/Autoverhuur Het Reestdal B.V.

Een bestuurder heeft hoger beroep ingesteld tegen een vonnis waarin hij is veroordeeld tot schadevergoeding, terwijl hij meent geen leaseovereenkomst te hebben gesloten met de autoverhuurder van wie hij een bestelbus had meegenomen. Nu de bestelbus door een andere onderneming werd gebruikt zonder dat daarover (schriftelijke) afspraken waren gemaakt, en gezien het feit dat de stichting namens welke bestuurder optrad geen inkomsten en ook geen bankrekening had, oordeelt ook het hof dat de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt wegens onzorgvuldige taakuitoefening.

Verloop van het geding

Appellant ('Bestuurder') heeft hoger beroep ingesteld tegen een vonnis van de kantonrechter waarin hij is veroordeeld tot schadevergoeding, terwijl hij meent geen leaseovereenkomst te hebben gesloten waaruit een dergelijke verplichting tot schadevergoeding zou zijn voortgekomen. Het hoger beroep faalt, nu vast komt te staan dat hem als bestuurder jegens een onbetaald gebleven crediteur een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt, nu hij namens de stichting een verplichting is aangegaan terwijl hij wist dat de stichting niet aan de betalingsverplichtingen voortvloeiend uit de overeenkomst zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden.

Feiten

De Bestuurder wordt in deze zaak aangesproken door Autoverhuur Het Reestdal B.V. ('Reestdal') omdat hij als bestuurder van een stichting ('Stichting') met Reestdal een leaseovereenkomst voor een bestelbus zou hebben afgesloten. Nu de Stichting haar verplichting uit die overeenkomst niet is nagekomen, heeft Reestdal in deze zaak zowel de Stichting als de Bestuurder in privé aangesproken.

De Bestuurder stelt geen leaseovereenkomst te hebben gesloten, en dat de bestelbus feitelijk

zou worden gebruikt door een onderneming waarmee de Stichting een nauwe samenwerking onderhield. De Stichting had ten tijde van het sluiten van de overeenkomst geen enkele inkomsten en daarnaast ook geen bankrekening. De Bestuurder beroept zich allereerst op het feit dat hij niet zelfstandig bevoegd zou zijn geweest om de Stichting te vertegenwoordigen in het ondertekenen van een overeenkomst met Reestdal. Daarnaast stelt de Bestuurder dat de inhoud van de getekende overeenkomst geen lease omvat.

Reestdal stelt de Bestuurder aansprakelijk voor de door haar geleden schade als gevolg van het niet nakomen van de betalingsverplichtingen voortvloeiend uit de leaseovereenkomst.

De kantonrechter oordeelde dat de Bestuurder door het namens de Stichting aangaan en niet nakomen van een leaseovereenkomst, terwijl die Stichting niet beschikte over een bankrekening en geen inkomsten genoot, als bestuurder van die Stichting een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Dat de bestelbus in feite bedoeld was voor de activiteiten van een andere onderneming waarvan de Bestuurder geen bestuurder was, en dat de Bestuurder met die onderneming de afspraak had dat zij maandelijks het leasebedrag aan hem zou overmaken, doet daaraan geen afbreuk. De kantonrechter oordeelde dat de Bestuurder een onverantwoord risico heeft genomen dat als die andere onderneming de afspraak niet zou nakomen, de Stichting haar verplichtingen jegens Reestdal bij gebrek aan inkomsten niet zou kunnen voldoen.

Gronden van de beslissing

In hoger beroep blijft dit vonnis in stand. Volgens het hof blijkt uit de mondelinge behandeling en beoordeling van de feiten voldoende dat de Bestuurder met Reestdal een overeenkomst tot lease van een bestelbusje heeft gesloten. Daarmee staat voldoende vast dat de Bestuurder namens de Stichting een overeenkomst is aangegaan en dat de Bestuurder zich realiseerde dat uit de door hem getekende overeenkomst betalingsverplichtingen zouden voortvloeien, nu hij ook enkele keren het verschuldigde leasebedrag aan Reestdal heeft voldaan.

Op grond van vaste rechtspraak kan een bestuurder afhankelijk van de omstandigheden van het geval, uit onrechtmatige daad jegens een onbetaald gebleven crediteur persoonlijk aansprakelijk zijn indien die bestuurder een verplichting is aangegaan, terwijl hij wist of redelijkerwijs moest weten dat de entiteit niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en ook overigens geen verhaal zou kunnen bieden, behoudens door de bestuurder aan te voeren omstandigheden op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hem geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Daarbij mag over het algemeen alleen worden aangenomen dat de bestuurder jegens de schuldeiser onrechtmatig heeft gehandeld wanneer hem, gelet op zijn verplichting tot behoorlijke taakuitvoering uit hoofde van artikel 2:9 BW,

een voldoende ernstig en persoonlijk verwijt kan worden gemaakt.

De Bestuurder stelt zijn taak als bestuurder niet onbehoorlijk te hebben vervuld, nu hij meent de naar zijn mening overeengekomen huur tot het moment van ontbinding door Reestdal te hebben voldaan. Het hof volgt dit standpunt niet, nu op basis van feiten en omstandigheden de Bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt omdat hij wist en redelijkerwijs kon weten dat de Stichting niet aan haar verplichtingen onder de leaseovereenkomst zou kunnen voldoen. Reden daarvoor is dat de Stichting geen bankrekening had, geen inkomsten ontving en geen schriftelijke of anderszins afdwingbare afspraken met de samenwerkende onderneming had gemaakt over het gebruik en betaling ten behoeve van de bestelbus. Met name dat laatste is strijdig met de bestuurlijke verplichting tot behoorlijke taakuitoefening, nu de Bestuurder stelt dat die onderneming alle kosten voor het gebruik van de bestelbus voor haar rekening zou nemen.

Op grond van het voorgaande kan de Bestuurder daarom als bestuurder van de Stichting een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt. Dat de Bestuurder stelt niet vertegenwoordigingsbevoegd te zijn geweest bij het aangaan van de overeenkomst namens de Stichting, doet daaraan geen afbreuk, te meer nu de Bestuurder zich op het ontbreken van een dergelijke vertegenwoordigingsbevoegdheid ook in eerste aanleg niet heeft beroepen.

De beslissing

Het hoger beroep faalt en het hof bekrachtigt het vonnis.

I.L. Fokkema, maart 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:430

Zaaknummer: 200.335.178

Rechters: M.B. Beekhoven, S.M. Evers en J.G.B. Pikkemaat

Advocaten: R.E. Jonen en J.J. Douwes

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Centric (V)

OK; enquête. Verzoekster vraagt de OK inzage te verstrekken in het onderzoeksverslag over het beleid en de gang van zaken binnen Centric. Verzoekster stelt redelijk belang te hebben bij inzage, nu zij eventuele aansprakelijkheidsclaims in kaart wil brengen, inzicht wil in de rol die haar ex-partner heeft gespeeld in het beslag dat ten laste van haar is gelegd, en eventuele onjuistheden in het verslag wil rechtzetten. De OK wijst het verzoek tot inzage af, nu uit de door verzoekster aangevoerde overwegingen geen redelijk belang volgt. De OK gaat in op de reikwijdte van inzage in onderzoeksverslagen in het kader van het enquêterecht en beslist dat de vertrouwelijkheid in dit geval zwaarder weegt.

Feiten

Partijen zijn Verzoekster, de ex-partner van Sanderink, tegen verschillende Centric-entiteiten (gezamenlijk 'Centric'), de ondernemingsraad van Centric ('OR') en tegen Sanderink en zijn persoonlijke holding ('Sanderink c.s.').

In verband met problemen met de continuïteit van de onderneming van Centric en haar dochtervennootschappen heeft de OK reeds diverse beschikkingen getroffen. Onderdeel van deze beschikkingen zijn het gelasten van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken binnen Centric met benoeming van een onderzoeker ('Onderzoeker') en het treffen van bepaalde onmiddellijke voorzieningen waarbij onder andere Sanderink als bestuurder is geschorst, de aandelen die Sanderink houdt aan een tijdelijk beheerder zijn overgedragen en OK-bestuurders zijn benoemd. Zie OR 2022-0259, OR 2023-0101, OR 2024-0058 en OR 2025-0005.

Verzoek

De Onderzoeker heeft het onderzoeksverslag aan de OK doen toekomen, welk verslag ter

griffie van de OK ter inzage ligt voor belanghebbenden. Verzoekster heeft de OK verzocht haar op grond van artikel 2:353 lid 2 BW inzage te verschaffen in het onderzoeksverslag.

Verzoekster onderbouwt haar verzoek tot inzage als volgt. Het onderzoeksverslag heeft mede betrekking op haar persoon, haar geschil met Sanderink c.s., en de wijze waarop dit geschil het beleid en de gang van zaken van Centric heeft beïnvloed. Volgens Verzoekster heeft Centric zich tezamen met Sanderink c.s. tegen Verzoekster gekeerd en is zij daarmee slachtoffer geweest van het wanbeleid van Centric. Dit betekent volgens Verzoekster dat zij door de uitkomst van de procedure waarvan het onderzoeksverslag deel uitmaakt in haar eigen belangen kan worden getroffen.

Ook zit het redelijk belang volgens Verzoekster in de wens van Verzoekster het onrechtmatig handelen van Centric en de daarvoor aansprakelijke personen in kaart te brengen. Verzoekster wil ook weten welk aandeel Sanderink (haar ex-partner), zijn nieuwe echtgenote en andere betrokkenen hebben gehad in het beslag dat ten laste van Verzoekster is gelegd. Nu de betrokken personen en partijen weigeren openheid van zaken te geven, stelt Verzoekster dat inzage in het verslag noodzakelijk is. Daarnaast moest Verzoekster zich in een groot aantal procedures verdedigen tegen het onrechtmatig handelen van Sanderink c.s. en daarvoor heeft zij ook inzage in het verslag nodig om te beoordelen of zij de OK een machtiging zal vragen om het verslag in een procedure te gebruiken en heeft zij er belang bij eventuele onwaarheden in het verslag recht te zetten.

Een en ander ligt ten grondslag aan de conclusie van Verzoekster dat zij bij inzage in het onderzoeksverslag een redelijk belang heeft. Een dergelijk redelijk belang is blijkens de wetsgeschiedenis (*Kamerstukken II 1967/68, 9596, 3, p. 8 (MvT)*) voldoende voor een recht op inzage.

Beoordeling

De OK is het echter met Centric en de advocaat-generaal eens dat de voornoemde belangen geen afwijking op het beginsel van vertrouwelijkheid rechtvaardigen, en dat om de volgende redenen.

Het onderzoek waarvan verslag is gedaan, was gericht op het beleid en de gang van zaken van Centric. Het geschil tussen Verzoekster en Sanderink was slechts relevant voor zover daardoor dat beleid en die gang van zaken werden beïnvloed of beïnvloed konden worden. Verzoekster was krachtens de wet of statuten niet bij de organisatie van Centric betrokken. Ook is zij niet geïnterviewd of in de gelegenheid gesteld opmerkingen te maken ten aanzien van de bevindingen die op haar betrekking hebben (als bedoeld in artikel 2:351 lid 4 BW) waarover verslagen is, zodat moet worden aangenomen dat het verslag dergelijke bevindingen niet

bevat.

Ook dient het recht op inzage niet instrumenteel te zijn aan de wens van Verzoekster om te onderzoeken of zij vorderingen jegens Centric of haar voormalig bestuurders heeft. Een dergelijk belang valt buiten de doeleinden van het enquêterecht. Met name valt daarbuiten het gestelde belang om Sanderink en/of overige betrokken personen en partijen aansprakelijk te stellen dan wel zich tegen hun acties of uitspraken te verweren. Het enquêterecht en het onderzoeksverslag zijn ook niet bedoeld om Verzoekster te faciliteren een dergelijke civiele schadevergoedingsactie in te stellen en voorziet ook niet in de mogelijkheid om eventuele onjuistheden in het verslag te corrigeren.

De beslissing

De OK wijst het verzoek van Verzoekster af, nu de conclusie luidt dat aan haar belang tot inzage in het onderzoeksverslag minder gewicht toekomt dan aan het belang van Centric bij de vertrouwelijkheid van het onderzoeksverslag, wat in het enquêterecht als uitgangspunt dient.

I.L. Fokkema, maart 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3414

Zaaknummer: 200.317.829/04 OK

Rechters: A.P. Wessels, C.C. Meijer, E. Loesberg, G.A.J. Dubbeld en D.E.M. Aleman

Advocaten: P.L. Tjiam, E.R. van der Velde, H.A.J.M. van Kaam, R.J.W. Analbers, T.L.C.W. Noordoven, P.P.M. van Kippersluis en M.T. Pijlman

Wetsartikelen: 2:353 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

**Persoonlijke aansprakelijkheid feitelijk bestuurder met
toepassing van Ontvanger/Roelofsen-maatstaf**

De feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler van een vastgoedonderneming laat de facturen van een door de vastgoedonderneming ingeschakelde advocaat onbetaald. Het advocatenkantoor dagvaardt zowel de vastgoedonderneming als de feitelijk bestuurder en vordert betaling van een bedrag ter hoogte van de openstaande facturen voor de door de advocaat verrichte werkzaamheden. In eerste aanleg wordt alleen de vastgoedonderneming veroordeeld tot betaling. Het hof oordeelt in hoger beroep dat ook de feitelijk bestuurder op grond van onrechtmatig handelen aansprakelijk is voor de hoogte van de openstaande facturen. Het hof past de maatstaf uit het arrest Ontvanger/Roelofsen toe en komt, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat de feitelijk bestuurder een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt dat de vastgoedonderneming de overeenkomst van opdracht met de advocaat niet is nagekomen. Redengevend daartoe is onder meer het feit dat de feitelijk bestuurder bij herhaling namens de vastgoedonderneming heeft toegezegd tot betaling te zullen overgaan. Naar het oordeel van het hof heeft de feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler zodoende bewust een toestand bewerkstelligd waarin de opeisbare schuld aan het advocatenkantoor onvoldaan bleef. Daarmee was er sprake van als onrechtmatig aan te merken betalingsonwil zijdens de feitelijk bestuurder.

Geschil en procedure in eerste aanleg

In deze zaak gaat het om een geschil tussen een advocatenmaatschap ('het Advocatenkantoor') enerzijds en de holding binnen een concern dat actief is in de vastgoedbranche ('de Vastgoedholding') en haar feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler ('de Feitelijk Bestuurder') anderzijds.

De Vastgoedholding schakelt op enig moment het Advocatenkantoor in wegens een geschil met de gemeente Sluis. Bij de opdrachtverlening is het de Feitelijk Bestuurder die namens de Vastgoedholding de opdracht verleent aan het Advocatenkantoor. De facturen van het Advocatenkantoor blijven echter onbetaald, reden waarom het Advocatenkantoor de Vastgoedholding dagvaardt. Het Advocatenkantoor vordert verklaring voor recht dat de Feitelijk Bestuurder c.q. de Vastgoedholding hoofdelijk aansprakelijk is voor de schuld van de Vastgoedholding aan het Advocatenkantoor en hen te veroordelen tot betaling van het openstaande bedrag. Het Advocatenkantoor stelt daartoe dat de Feitelijk Bestuurder onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld doordat hij als feitelijk bestuurder een overeenkomst is aangegaan waarvan hij wist dan wel behoorde te weten dat de Vastgoedholding de hieruit voortvloeiende betalingsverplichtingen niet zou kunnen nakomen.

De rechtbank komt in eerste aanleg tot het oordeel dat de Vastgoedholding wel, maar de Feitelijk Bestuurder niet wordt veroordeeld tot betaling van de openstaande vordering. Voor het niet veroordelen van de Feitelijk Bestuurder overweegt de rechtbank ten eerste dat wanneer een vennootschap tekortschiet in de nakoming van een verbintenis of een onrechtmatige daad pleegt, in beginsel alleen de vennootschap aansprakelijk is voor daaruit voortvloeiende schade. Onder verwijzing naar het arrest *Ontvanger/Roelofsen* (Hoge Raad 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758, NJ 2006/659) overweegt de rechtbank dat voor persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders sprake moet zijn van een persoonlijk ernstig verwijt. De rechtbank erkent vervolgens dat de positie van de Feitelijk Bestuurder gelijk kan worden gesteld met die van een statutair bestuurder, zodat zijn handelen moet worden beoordeeld op grond van de maatstaf uit *Ontvanger/Roelofsen* (onder verwijzing naar Hof Amsterdam 19 augustus 2014, ECLI:NL:GHAMS:2014:3428; zie OR 2014-0312).

Naar het oordeel van de rechtbank is echter onvoldoende gebleken dat aan de vereisten van deze maatstaf is voldaan. De rechtbank oordeelt dat het Advocatenkantoor onvoldoende heeft gesteld dat de Feitelijk Bestuurder bij het aangaan van de overeenkomst wist of behoorde te begrijpen dat de facturen niet betaald zouden worden en dat de Vastgoedholding daartoe ook geen verhaal zou bieden. Daarnaast heeft het Advocatenkantoor naar het oordeel van de rechtbank nagelaten aan te voeren dat de Feitelijk Bestuurder op enig moment opdracht heeft gegeven aan de behandelend advocaat om haar werkzaamheden voort te zetten terwijl hij op dat moment moet hebben geweten dat betaling van de facturen onmogelijk zou zijn. De vordering jegens de Feitelijk Bestuurder wordt daarom afgewezen.

Hoger beroep

Het Advocatenkantoor stelt hoger beroep in en brengt daarin één grief naar voren. Deze grief komt erop neer dat de rechtbank volgens het Advocatenkantoor ten onrechte eraan is voorbijgegaan dat sprake is van selectieve betaling aan de zijde van de Vastgoedholding en dat de Feitelijk Bestuurder hiervoor als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler aansprakelijk is jegens het Advocatenkantoor wegens onrechtmatige betalingsonwil. Ter toelichting betoogt het Advocatenkantoor dat de huidige advocaat van de Vastgoedholding en de Feitelijk Bestuurder per brief heeft bevestigd dat de Vastgoedholding gedurende de jaren 2018 en 2019 in staat was om de vorderingen van het Advocatenkantoor te voldoen.

Het hof begint met het oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de Feitelijk Bestuurder moet worden aangemerkt als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler van de Vastgoedholding. Vervolgens overweegt het hof dat de vraag aan de orde is of uit de feiten en omstandigheden in deze zaak volgt dat de Feitelijk Bestuurder als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler van de Vastgoedholding heeft bewerkstelligd of heeft toegelaten dat de Vastgoedholding tegenover het Advocatenkantoor haar betalingsverplichtingen uit hoofde van de overeenkomst van opdracht niet is nagekomen en dat hem daarvan een voldoende ernstig persoonlijk verwijt treft.

Het hof beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt daartoe onder meer dat tussen partijen niet in geschil is dat de Vastgoedholding in de jaren 2018 en 2019 winst heeft gemaakt. Vervolgens overweegt het hof dat de Feitelijk bestuurder als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler van de Vastgoedholding de facturen in de periode november 2018 tot en met oktober 2019 heeft ontvangen en aanvankelijk zonder protest behouden. Daarnaast is de Feitelijk Bestuurder herhaaldelijk aangemaand tot betaling van de door de Feitelijk Bestuurder onbetaald gelaten facturen. Vervolgens heeft de Feitelijk Bestuurder meermaals toegezegd tot betaling over te zullen gaan, waarmee hij naar het oordeel van het hof bij het Advocatenkantoor het vertrouwen wekte en bestendigde dat betaling zou volgen. Naar het oordeel van het hof had de Feitelijk Bestuurder als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler redelijkerwijs moeten begrijpen dat het Advocatenkantoor in dat vertrouwen haar werkzaamheden zou continueren. Dit alles maakt naar het oordeel van het hof dat de Feitelijk Bestuurder als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler van de Vastgoedholding in 2018, 2019 en begin 2020, toen de financiële situatie van de Vastgoedholding blijkens haar hiervoor besproken financiële gegevens zodanig was dat zij de facturen van het Advocatenkantoor zonder meer had kunnen voldoen, desalniettemin naliet het ertoe te geleiden dat de Vastgoedholding tot betaling overging. Daarbij komt, aldus het hof dat de Feitelijk Bestuurder vanaf kort vóór de zomer van 2019 bij herhaling door het Advocatenkantoor was aangesproken tot betaling en ook al ettelijke malen had toegezegd,

mondeling en schriftelijk, dat tot betaling van de facturen zou worden overgegaan.

Het hof oordeelt dat de Feitelijk Bestuurder als feitelijk bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler zodoende bewust een toestand heeft bewerkstelligd waarin de opeisbare schuld aan het Advocatenkantoor onvoldaan bleef. Daarmee was er naar het oordeel van het hof sprake van als onrechtmatig aan te merken betalingsonwil zijdens de Feitelijk Bestuurder.

A. El Allaoui, maart 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:3617

Zaaknummer: 200.327.886/01

Rechters: B.E.L.J.C. Verbunt, M. van der Schoor en H.J. Tulp

Advocaten: O. Huisman en F.G. Akkaya-Yilmaz

Wetsartikelen: 6:162 Bw

RECHTSPRAAK

Vernietiging van ontbindingsbesluit vanwege strijd met aandeelhoudersovereenkomst

Dankzij de stem van de meerderheidsaandeelhouder (50,25%) wordt – met gewone meerderheid van stemmen – besloten tot ontbinding van de vennootschap. De minderheidsaandeelhouder (49,75%) vordert onder verwijzing naar de aandeelhoudersovereenkomst vernietiging van dit besluit op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b BW, nu de aandeelhoudersovereenkomst een versterkte meerderheid van 60% voor een ontbindingsbesluit vereist. De rechtbank wijst de vordering toe en vernietigt het ontbindingsbesluit. Zij passeert daarmee het verweer dat recent gewijzigde statuten deze versterkte meerderheid niet meer vereisen.

Feiten

Gedaagde ('de Vennootschap') is opgericht door X. Het doel van de Vennootschap was om de klimaattechnologie van Y te verkopen in de Benelux. Vervolgens heeft X een maand later de aandelen in de Vennootschap overgedragen: 50,25% aan Y ('Meerderheidsaandeelhouder') en 49,75% aan eiseres ('Minderheidsaandeelhouder'). Op dat moment is de Vennootschap dus een joint venture van de Meerderheidsaandeelhouder en Minderheidsaandeelhouder.

Twee jaar later vindt er een aandeelhoudersvergadering plaats waarbij de Meerderheidsaandeelhouder voor het besluit tot ontbinding van de Vennootschap stemt. De Minderheidsaandeelhouder stemt tegen. Kort daarna wordt per arbitraal vonnis geoordeeld dat de Meerderheidsaandeelhouder en de Vennootschap geen gevolg mogen geven aan het ontbindingsbesluit onder de voorwaarde dat de Minderheidsaandeelhouder een bodemprocedure tot vernietiging aanhangig maakt.

Vordering

De Minderheidsaandeelhouder vordert dat de rechtbank voornoemd besluit tot ontbinding van de Vennootschap vernietigt. Daartoe stelt de Minderheidsaandeelhouder dat het besluit vernietigbaar is omdat het strijdig is met artikel 7.2 van de aandeelhoudersovereenkomst. Daarin staat dat voor het ontbindingsbesluit minstens 60% van de stemmen van de aandeelhouders nodig is:

‘The following resolutions by the General Meeting require a majority of at least 60% of the votes: (...) b. the dissolution of the Company;’.

Verweer Meerderheidsaandeelhouder en oordeel rechtbank

Beroep op artikel 2:204 BW

In artikel 2:204 BW staan bezwarende rechtshandelingen waaraan een vennootschap (i.c. de Vennootschap) bij oprichting kan worden gebonden, mits deze rechtshandelingen in de akte van oprichting zijn opgenomen (*GS Rechtspersonen, art. 2:204 BW, aant. 2*). Primair stelt de Vennootschap dat de Minderheidsaandeelhouder op grond van artikel 2:204 sub a en sub c BW geen beroep kan doen op de aandeelhoudersovereenkomst. Dat onderbouwt de Vennootschap als volgt.

De Vennootschap merkt op dat een overeenkomst tot het nemen van aandelen waarbij de Vennootschap zich verbindt om zich van concurrentie met de nemer van aandelen te onthouden, kwalificeert als een bezwarende rechtshandeling ex artikel 2:204 sub a BW. In de aandeelhoudersovereenkomst is echter het tegenovergestelde opgenomen, namelijk dat de Minderheidsaandeelhouder tijdens het aandeelhouderschap niet mag concurreren met de Vennootschap. De rechtbank oordeelt daarom dat geen sprake is van een bezwarende rechtshandeling zoals bedoeld in artikel 2:204 sub a BW. Een vergelijkbaar verweer wordt gevoerd en eenzelfde oordeel wordt geveld over artikel 2:204 sub c BW.

Beroep op statuten

De Vennootschap doet ook een beroep op een statutaire bepaling na statutenwijziging. Sinds de statutenwijziging, die tegelijkertijd met de overdracht van aandelen is ingevoerd, kan een ontbindingsbesluit volgens de Vennootschap worden genomen met een gewone meerderheid in plaats van met 60% van de stemmen. Nu de statutenwijziging van een later moment is dan de aandeelhoudersovereenkomst, geven de statuten de werkelijke intenties van partijen weer.

De rechtbank gaat echter ook aan dit verweer voorbij. Ten eerste bevatten de statuten geen bepaling waarin staat dat een ontbindingsbesluit genomen kan worden met een gewone meerderheid van stemmen. Er is slechts sprake van een schrapping van het vereiste van 60%.

Bovendien blijkt uit de overgelegde stukken niet dat partijen de intentie hadden om een bepaling op te nemen in de statuten dat een ontbindingsbesluit bij gewone meerderheid genomen kon worden in plaats van 60%. Dit leidt de rechtbank af uit correspondentie en de daarbij horende conceptstukken tussen partijen *voorafgaand* aan de totstandkoming van zowel de aandeelhoudersovereenkomst als de statutenwijziging. Zowel de aandeelhoudersovereenkomst als de statutenwijziging zijn opgesteld door adviseurs van de Meerderheidsaandeelhouder en uit de correspondentie blijkt dat getracht is om de statuten bij de wijziging in overeenstemming te brengen met de aandeelhoudersovereenkomst. Dit is niet anders door het feit dat de statutenwijziging een maand later is gepasseerd dan de aandeelhoudersovereenkomst. De reden daarvan is gelegen in praktische omstandigheden.

Ontbindingsbesluit en slotoverweging rechtbank

De rechtbank oordeelt dat het niet volgen van de aandeelhoudersovereenkomst in de gegeven omstandigheden in strijd is met de redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 lid 1 BW) en dat daardoor een beroep op de gewijzigde statuten door de Vennootschap niet slaagt (art. 2:8 lid 2 BW). Dit maakt het ontbindingsbesluit vernietigbaar (art. 2:15 lid 1 sub b BW) nu het niet is genomen met de door de aandeelhoudersovereenkomst voorgeschreven versterkte meerderheid van stemmen.

Tot slot wijst de Vennootschap nog op de beperkende werking van artikel 2:8 lid 2 BW, omdat onverkorte nakoming van de aandeelhoudersovereenkomst naar haar mening ertoe leidt dat haar belang in onaanvaardbare mate wordt geschaad. De rechtbank gaat daar niet in mee:

‘Dat de vennootschap niet kan worden ontbonden als niet beide aandeelhouders daarmee instemmen, is een bewuste keuze geweest van partijen. De samenwerking met [Minderheidsaandeelhouder] heeft voor [Meerderheidsaandeelhouder] kennelijk niet gebracht wat zij ervan had verwacht. [De Vennootschap] voert aan dat zij niet gedwongen kan worden om ongewenst als aandeelhouder in een samenwerking te blijven. Dat mag op zichzelf zo zijn, alleen is het ‘kaltstellen’ van een medeaandeelhouder (voor bijna 50%) in een joint venture, door middel van het nemen van een ontbindingsbesluit in strijd met de aandeelhoudersovereenkomst, niet de manier om de door [Meerderheidsaandeelhouder] beoogde beëindiging van de samenwerking te bereiken. Ontvlechting en (financiële) afwikkeling met [Minderheidsaandeelhouder] zal op andere wijze moeten plaatsvinden.’

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, maart 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:11834

Zaaknummer: C/10/675361 / HA ZA 24-229

Rechters: B.J.M.P. Cremers

Advocaten: R.Q. Potter en U. Acker

Wetsartikelen: 2:15 BW, 2:8 BW en 2:204 BW

RECHTSPRAAK

Uitsluiting voorkeursrecht minderheidsaandeelhouder en tegenwerping kwaliteitseis

Een kort geleden opgerichte vennootschap heeft dringend een kapitaalverhoging nodig. De vennootschap besluit, na een daartoe strekkende statutenwijziging, tot uitgifte aan nieuwe investeerders van een nieuw soort aandelen waaraan bijzondere zeggenschapsrechten zijn verbonden, onder uitsluiting van het voorkeursrecht van de bestaande aandeelhouders. Bij de statutenwijziging wordt ook een kwaliteitseis voor haar aandeelhouders ingevoerd. Bij de uitgifte wordt het voorkeursrecht van de bestaande aandeelhouders uitgesloten (art. 2:206a lid 1 BW). Een van de bestaande aandeelhouders (appellante) stelt zich op het standpunt dat de uitsluiting van haar voorkeursrecht in strijd is met het gelijkheidsbeginsel (art. 2:201 lid 2 BW) en de redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 BW) en leidt tot een verwatering van haar aandelenbelang die in strijd is met artikel 1 EP EVRM. Ook stelt zij dat de kwaliteitseis niet aan haar mag worden gesteld nu zij tegen de desbetreffende statutenwijziging heeft gestemd (art. 2:192 lid 1). De rechtbank heeft de vorderingen van appellante als eiseres afgewezen. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank voor zover het ziet op de tegenwerping van de kwaliteitseis. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank voor het overige.

Feiten

Iristrace B.V. ('Iristrace') is een start-up in de software-industrie. Bij de oprichting is bepaald dat het kapitaal van Iristrace uit gewone aandelen bestaat. Tevens bepaalden de statuten dat

iedere aandeelhouder een voorkeursrecht heeft. Dit voorkeursrecht kon telkens voor een enkele uitgifte worden beperkt of uitgesloten bij besluit van de algemene vergadering van aandeelhouders. Appellante heeft kort na de oprichting een converteerbare lening aan Iristrace verstrekt. Deze lening is later in gewone aandelen geconverteerd.

Er vindt een statutenwijziging plaats. Er wordt een kwaliteitseis in de statuten opgenomen, die inhoudt dat aandelen uitsluitend mogen worden uitgegeven aan aandeelhouders die een nieuwe aandeelhoudersovereenkomst ondertekenen. Appellante heeft tegen het voorstel tot statutenwijziging gestemd.

Tevens wordt het mogelijk gemaakt om naast de bestaande gewone aandelen aandelen met bijzondere stem- en beslisrechten uit te geven. Het voorkeursrecht van de bestaande aandeelhouders om deze bijzondere aandelen te verwerven, wordt uitgesloten.

Iristrace heeft appellante een bijzonder aandeel aangeboden onder voorwaarde dat appellante zou toetreden tot de nieuwe aandeelhoudersovereenkomst. Dat heeft appellante geweigerd. Iristrace heeft bijzondere aandelen uitgegeven aan nieuwe investeerders.

Rechtbank

Appellante vordert – voor zover voor deze samenvatting van belang – als eiseres in eerste instantie nietigverklaring van het besluit van de algemene vergadering van aandeelhouders van Iristrace strekkende tot het uitsluiten van het aan appellante toekomende voorkeursrecht ten aanzien van de uitgifte van de bijzondere aandelen. Eveneens vordert appellante nietigverklaring van het besluit tot uitgifte van bijzondere aandelen aan de nieuwe investeerders zonder inachtneming van het aan appellante toekomende voorkeursrecht. De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Stellingen appellante in hoger beroep

Appellante neemt in hoger beroep de volgende standpunten in. Appellante heeft op grond van haar wettelijk voorkeursrecht recht om een aantal bijzondere aandelen aangeboden te krijgen. Het uitsluiten van haar voorkeursrecht is in strijd met het gelijkheidsbeginsel van artikel 2:201 lid 2 BW en met de eisen van redelijkheid en billijkheid van artikel 2:8 BW. De verwatering van haar aandelenbelang leidt tot een inbreuk op haar eigendomsrechten onder artikel 1 EP EVRM.

Uitsluiting voorkeursrecht

Het hof overweegt als volgt. Artikel 2:206a lid 1 BW regelt het wettelijk voorkeursrecht van aandeelhouders bij uitgifte van nieuwe aandelen en staat de algemene vergadering van

aandeelhouders toe dit recht per uitgifte te beperken of uit te sluiten, tenzij de statuten anders bepalen. Bij het uitsluiten van voorkeursrechten dient de algemene vergadering rekening te houden met de belangen van minderheidsaandeelhouders. Artikel 2:201 lid 2 BW vereist een gelijke behandeling van aandeelhouders in gelijke omstandigheden. Ongelijke behandeling is toegestaan wanneer daarvoor een redelijke en objectieve rechtvaardiging aanwezig is. De uitsluiting moet voldoen aan het gelijkheidsbeginsel van artikel 2:201 lid 2 BW en aan de eisen van redelijkheid en billijkheid van artikel 2:8 BW.

De (oorspronkelijke) statuten van Iristrace staan uitsluiting van voorkeursrechten toe. Het besluit tot uitsluiting van het voorkeursrecht is met de vereiste statutaire gekwalificeerde meerderheid besloten. Het besluit tot uitsluiting van het voorkeursrecht is daarom geldig. Alle bestaande aandeelhouders zijn op gelijke wijze behandeld, aangezien alle van het voorkeursrecht zijn uitgesloten. Daarmee heeft Iristrace het gelijkheidsbeginsel in acht genomen. Het argument van appellante dat zij bereid was te investeren en dat zij daarom haar voorkeursrecht zou moeten kunnen behouden, is onverenigbaar met artikel 2:206a lid 1 BW. De wetgever heeft verwatering van het belang van de aandeelhouder tegen zijn wil mogelijk willen maken.

Iristrace heeft maatregelen genomen om de gevolgen van uitsluiting te verzachten door de bestaande aandeelhouders een bijzonder aandeel aan te bieden. Iristrace heeft zo voldoende rekening gehouden met de belangen van de bestaande aandeelhouders. Tevens bestaat een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor de uitsluiting: Iristrace heeft dringend behoefte aan nieuw kapitaal en de nieuwe investeerders wensen aandelen met bijzondere rechten te ontvangen. De investeerders beschikken over de benodigde kennis en expertise om de continuïteit van Iristrace te waarborgen. Niet is gebleken dat appellante hierover beschikt.

Artikel 1 EP EVRM

Het hof oordeelt dat Iristrace bij het uitsluiten van het voorkeursrecht binnen de wettelijke kaders heeft gehandeld. Verwatering van een aandelenbelang is een normaal risico van het aandeelhouderschap en vormt op zichzelf geen onrechtmatige inbreuk op het eigendomsrecht. Er is daarom geen sprake van onrechtmatig handelen en appellante heeft niet onderbouwd waarom volgens haar sprake zou zijn van onzorgvuldig handelen.

Kwaliteitseis

Het hof oordeelt dat de bescherming van artikel 2:192 lid 1 BW geldt voor de persoon van de aandeelhouder ongeacht het soort aandelen dat deze bezit of wenst te verwerven. Appellante heeft tegen de statutenwijziging gestemd. Daarom kan de daarin opgenomen kwaliteitseis haar niet worden tegengeworpen. De wetgever heeft dit zo uitdrukkelijk bedoeld. Het hof

concludeert dat Iristrace niet mag weigeren aan Appellante een bijzonder aandeel te verstrekken omdat Appellante niet aan de kwaliteitseis – ondertekening van de nieuwe aandeelhoudersovereenkomst – voldoet. Appellante heeft recht op verkrijging van een bijzonder aandeel zonder aan de kwaliteitseis te worden gebonden.

A.M. Dumoulin-Siemens, februari 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1695

Zaaknummer: 200.285.579/01

Rechters: E.E. van Tuyll Serooskerken-Röell, H. Koster en J.M. van den Berg

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer, J. Duijn en S.E. Rutgers

Wetsartikelen: 2:206a BW, 2:201 BW, 2:8 BW, 2:192 BW en 1 EP EVRM

RECHTSPRAAK

Vennootschap is ontbonden; geen herroeping ontbindingsbesluit; verklaring van blijven voortbestaan is niet verzocht

De voormalig aandeelhouder/bestuurder van een ontbonden vennootschap verzoekt een verklaring voor recht dat de vennootschap niet is ontbonden. Hoewel de bestuurder bekend was met het feit dat er nog een batig banksaldo aanwezig was, heeft zij een zogenoemde turboliquidatie (art. 2:19 lid 4 BW) ingeschreven in het handelsregister, waarna de bestuurder geen toegang meer had tot het banksaldo. De rechtbank heeft de bestuurder geschreven dat zij het verzoek zo begrijpt dat een verklaring wordt gewenst dat de vennootschap is blijven voortbestaan (art. 2:19 lid 5 BW) wegens het bestaan van een bate, waarbij de rechtbank heeft aangegeven voorlopig van oordeel te zijn dat de vennootschap wel is ontbonden en dat herroeping van de ontbinding niet wordt verzocht. De bestuurder verzoekt vervolgens primair een verklaring voor recht dat de vennootschap niet is ontbonden en subsidiair herroeping van de ontbinding. De rechtbank wijst beide verzoeken af omdat uit de wet niet volgt dat door het voortbestaan wegens baten de vennootschap ook niet ontbonden zou zijn en omdat niet is voldaan aan de strenge vereisten die aan herroeping van een ontbindingsbesluit worden gesteld. De rechtbank merkt nog op dat een nieuw verzoek tot een verklaring voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan in de zin van artikel 2:19 lid 5 BW nog steeds mogelijk is.

Verzoek

Verzoekster, een bv, is de voormalig enig aandeelhouder en enig bestuurder ('de Bestuurder') van een ontbonden vennootschap ('de Vennootschap') en heeft tot ontbinding van de Vennootschap besloten omdat er geen bekende baten meer aanwezig zouden zijn en dit besluit ook als zodanig (turboliquidatie) doen inschrijven in het handelsregister. Ten tijde van het ontbindingsbesluit was de Bestuurder er echter mee bekend dat er nog een bate was ('het banksaldo'). Na de inschrijving van turboliquidatie heeft de Bestuurder echter geen toegang meer tot het banksaldo.

In deze procedure verzoekt de Bestuurder op grond van artikel 3:302 BW een verklaring voor recht dat de Vennootschap niet is ontbonden. De Bestuurder stelt hierbij dat zij weliswaar bekend was met het bestaan van het banksaldo, maar dat zij dacht hier na de ontbinding nog over te kunnen beschikken. Zij stelt verder dat de Vennootschap door het bestaan van bekende baten op het moment van ontbinding niet is opgehouden te bestaan op grond van artikel 2:19 lid 4 BW.

In reactie hierop heeft de rechtbank de Bestuurder bericht of zij het verzoek zo begrijpt dat een verklaring wordt gewenst dat de Vennootschap is blijven voortbestaan (art. 2:19 lid 5 BW) wegens het bestaan van een bate, waarbij de rechtbank heeft aangegeven voorlopig van oordeel te zijn dat de Vennootschap wel is ontbonden en dat herroeping van de ontbinding niet wordt verzocht.

Hierop heeft de Bestuurder bericht dat de rechtbank het verzoek kan interpreteren als een verzoek tot herroeping van de ontbinding, voor zover daarvan sprake is.

Vervolgens heeft de rechtbank nogmaals haar eerdere interpretatie herhaald en toegelicht dat zij het verzoek zo begrijpt dat de Bestuurder hiermee wil bereiken dat zij de inschrijving in het handelsregister van de Vennootschap dusdanig kan veranderen zodat daarin een vereffenaar kan worden ingeschreven ten behoeve van de vereffening van het resterende banksaldo van de Vennootschap. Tevens heeft de rechtbank toegelicht dat indien het verzoek moet worden begrepen als een verzoek tot herroeping, dit moet worden aangevuld met onder meer een geldig herroepingsbesluit (zie ook ECLI:NL:HR:2014:3677). Hierop heeft de Bestuurder primair verzocht een verklaring voor recht dat de Vennootschap niet is ontbonden en subsidiair herroeping van de ontbinding.

Uitspraak

De rechtbank wijst het verzoek tot een verklaring voor recht dat de Vennootschap niet is ontbonden af. Hiertoe overweegt de rechtbank dat de Vennootschap wordt ontbonden door een besluit van de algemene vergadering (art. 2:19 lid 1 sub a BW), waarna, indien er geen baten zijn, de Vennootschap ophoudt te bestaan (art. 2:19 lid 4 BW). Indien er nog wel baten

zijn, blijft de Vennootschap na ontbinding voortbestaan voor zover dit tot vereffening van zijn vermogen nodig is (art. 2:19 lid 5 BW). Uit de wet volgt echter niet dat door het voortbestaan wegens baten de Vennootschap ook niet ontbonden zou zijn.

Een verzoek tot herroeping van een ontbindingsbesluit kan in beginsel enkel worden gedaan indien (i) de Vennootschap nog niet is opgehouden te bestaan; (ii) er een rechtsgeldig herroepingsbesluit voorligt; (iii) er inzicht bestaat in de vermogenstoestand van de Vennootschap vanaf de ontbinding tot het moment van herroeping; en (iv) derden geen nadeel ondervinden van de herroeping (ECLI:NL:HR:2014:3677). Aan een dergelijk verzoek worden hoge eisen gesteld en een dergelijk verzoek dient dan ook vergezeld te worden van het ontbindingsbesluit, het herroepingsbesluit, een opgave van de vermogenstoestand in de tussenliggende periode, alsmede van een accountantsverklaring en andere relevante financiële informatie. Nu deze informatie ontbreekt heeft de Bestuurder haar verzoek onvoldoende aangevuld en wordt ook dit verzoek afgewezen.

De rechtbank merkt nog op dat een nieuw verzoek tot een verklaring voor recht dat de Vennootschap is blijven voortbestaan in de zin van artikel 2:19 lid 5 BW nog steeds mogelijk is.

T.M. Goudzwaard, februari 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:11189

Zaaknummer: C/10/679760 / HA RK 24-485

Rechters: M. Aukema

Advocaten: J.A.Th. van den Berg

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW, 2:19 lid 5 BW en 3:302 BW

RECHTSPRAAK

Enquête thuiszorgonderneming, verzocht door minderheidsaandeelhouder

OK; enquête. Een aandeelhouder die 10% van de aandelen houdt in een vennootschap verzoekt om een enquêteprocedure naar het beleid en de gang van zaken binnen de vennootschap. De overige aandeelhouders hebben naar het oordeel van de OK met een tegenstrijdig belang gehandeld en hebben diverse zaken voor zowel de 10%-aandeelhouder als de OK niet kunnen verduidelijken. De OK beveelt een onderzoek en benoemt een onafhankelijke derde als bestuurder met een beslissende stem. Het verzoek tot het treffen van de overige onmiddellijke voorzieningen wordt afgewezen.

Partijen

[A] houdt 10% van de aandelen in [Vennootschap]. [Bestuurder], [D] en [Vennootschap] (hierna gezamenlijk: '[Vennootschap c.s.]') houden respectievelijk 60%, 20% en 10% van de aandelen in [Vennootschap]. [B] is bestuurder en enig aandeelhouder van [Bestuurder]. [D] is de vriend van [C] en [C] is de broer van [B]. Daarnaast is er de [Stichting], waarvan [B] de bestuurder is. Ten slotte zijn er nog een tweetal detacheringsbedrijven, genaamd [Detacheringsbedrijf A] en [Detacheringsbedrijf B]. [B] houdt via [Bestuurder] 70% van de aandelen in [Detacheringsbedrijf A] en is later één van de twee vennoten geworden van de vennootschap onder firma [Detacheringsbedrijf B] (hierna gezamenlijk: '[Detacheringsbedrijf A & B]'). Sinds de oprichting van [Stichting] wordt er door [Stichting] samengewerkt met [Detacheringsbedrijf A & B]. Tot slot hebben [B] en [F] de entiteit [Subsidiebureau] opgericht.

Feiten

[Vennootschap] is in 2008 opgericht door [B] en richt zich op het verlenen van thuiszorg in de regio Den Haag. Na financiële moeilijkheden hebben [C] (de broer van [B]) en zijn vriend [D]

aandelen gekocht en is [C] de financiën op zich gaan nemen. Vanwege een onenigheid heeft [C] de helft van zijn aandelen aan [Vennootschap] verkocht en de andere helft overgedragen aan zijn echtgenote [A]. Aan de huidige bedrijfsstructuur liggen diverse overeenkomsten ten grondslag, zoals onder meer een managementovereenkomst, een overeenkomst inzake hoofd- en onderaannemerschap, een gebruiksovereenkomst, meerdere rekening-courantovereenkomsten, een 'Addendum bij statuten aandeelhouders' en samenwerkingsovereenkomsten.

Na het vertrek van [C] als aandeelhouder van [Vennootschap] zijn er diverse veranderingen geweest in de wijze van samenwerking tussen [Vennootschap], [Stichting] en andere ondernemingen waarbij [B] betrokken is. Bovendien is onder andere de winst van [Vennootschap] abrupt gedaald sinds het vertrek van [C]. De OK stelt vast dat de activiteiten van [Vennootschap] zijn verplaatst naar [Stichting] en naar [Subsidiebureau]. [Vennootschap c.s.] zijn van mening dat de wijzigingen noodzakelijk waren in het kader van gewijzigde wet- en regelgeving in 2021. [A] betwist dit gemotiveerd.

Inhoudelijk oordeel OK

De OK gaat in op het volgende dat door [A] is aangevoerd: (i) gewijzigde samenwerking, (ii) tegenstrijdig belang, (iii) gewijzigde rekening-courantverhoudingen, (iv) gebrekkige informatievoorziening aan [A], (v) gebreken in de vaststelling en deponering van de jaarrekeningen en (vi) onvoldoende aandeelhoudersvergaderingen. De OK is van oordeel dat de stellingen van [A], behoudens de laatste (vi), vragen oproepen over de gang van zaken binnen [Vennootschap].

Volgens de OK hebben [Vennootschap c.s.] onvoldoende toegelicht waarom de beleidswijzigingen moesten plaatsvinden, waarbij de activiteiten van [Vennootschap] werden uitgevoerd door andere entiteiten waarbij [B] belang heeft. Daarnaast hebben [Vennootschap c.s.] onvoldoende toegelicht dat het verhogen van de managementvergoeding en het verlagen van het rentepercentage van de rekening-courant nodig was én dat hiervoor de juiste procedure is doorlopen. De aandeelhoudersvergadering waarnaar [Vennootschap c.s.] verwijzen, heeft niet in het bijzijn van [A] plaatsgevonden. Bovendien is niet gebleken dat [A] (op de juiste wijze) is opgeroepen voor deze aandeelhoudersvergadering. [Vennootschap c.s.] hebben evenmin voldoende informatie verschaft aan [A], terwijl dit op grond van de zorgplicht jegens een minderheidsaandeelhouder verplicht is. Voorgaande geldt eveneens voor de vaststelling en deponering van jaarrekeningen. De datum van het vaststellen van de jaarrekening door de algemene vergadering komt niet overeen met de datum die is opgenomen in het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. [Vennootschap c.s.] hebben onvoldoende toegelicht waarom deze

data niet overeenkomen. Het enige aspect waarin de OK niet meegaat, is het door [A] gestelde onvoldoende aantal aandeelhoudersvergaderingen. [A] heeft naar het oordeel van de OK immers zelf niet eerder aangedrongen op het houden van meer aandeelhoudersvergaderingen, waardoor de OK aan deze klacht voorbij gaat.

Conclusie OK

Het voorgaande brengt volgens de OK met zich dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken binnen [Vennootschap]. De OK gelast een onderzoek naar het beleid van [Vennootschap]. Daarnaast acht de OK een onmiddellijke voorziening noodzakelijk: er wordt een onafhankelijke derde als bestuurder van [Vennootschap] benoemd. Deze bestuurder krijgt een beslissende stem, is zelfstandig bevoegd om [Vennootschap] te vertegenwoordigen en is verplicht noodzakelijk voor de vertegenwoordiging. De overige verzoeken worden door de OK afgewezen.

M. Roetman, februari 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:41

Zaaknummer: 200.342.753/01 OK

Rechters: C.C. Meijer, W.A.H. Melissen, A.W.H. Vink, E. Eeftink en V.G. Moolenaar

Advocaten: S. Yntema, L.M. Noordzij, E.M. Breugem, D.J.C. Post en K. van Berloo

Wetsartikelen: 2:346 BW, 2:349a lid 2 BW en 2:350 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Interne bestuurdersaansprakelijkheid en verlenging verjaringstermijn

De curator vordert betaling van het boedeltekort van een bestuurder op grond van artikel 2:9 BW. Het hof volgt het oordeel van de rechtbank grotendeels en acht de bestuurder aansprakelijk. Met name wordt hem aangerekend dat hij betalingen deed aan aan hem gelieerde vennootschappen zonder acht te slaan op het belang van de vennootschap bij een te sluiten schuldeisersakkoord.

Inleiding

In deze uitspraak oordeelt het Hof Amsterdam dat de bestuurder persoonlijk aansprakelijk is, waarbij de schade van de vennootschap nagenoeg gelijk is aan het boedeltekort. De bestuurder is op zodanige wijze zijn eigen gang gegaan en heeft betalingen verricht aan aan hem gelieerde vennootschappen zodanig dat hem een ernstig persoonlijk verwijt valt te maken. Het hof volgt hierbij de uitspraak van de rechtbank, die in het tussenvonnissen en het eindvonnissen al vaststelde dat de bestuurder door het verrichten van selectieve betalingen de belangen van de vennootschap aanzienlijk heeft geschaad en daarmee de kans op een te sluiten schuldeisersakkoord, waarbij de instemming van de Belastingdienst cruciaal was, in het gedrang heeft gebracht.

Feiten

De vennootschap faillieerde op 5 maart 2019. Een natuurlijk persoon was sinds 20 juni 2011 bestuurder en had tevens belangen in verschillende gelieerde ondernemingen. Eind 2014 en begin 2015 heeft de vennootschap diverse betalingen verricht aan deze gelieerde ondernemingen. Deze betalingen, alsmede latere transacties, zijn verricht in een periode waarin er reeds afspraken waren gemaakt met de Belastingdienst. In die afspraken was bepaald dat, zolang de gesprekken met de fiscus liepen, er geen betalingen aan gelieerde partijen mochten plaatsvinden. Bovendien werd met een koopovereenkomst van 17 december 2014 en de daarop volgende overdracht van activa aan ITON beoogd dat de

vennootschap haar schuldenlast zou kunnen reduceren door middel van een schuldeisersakkoord, waarbij onder meer de instemming van de Belastingdienst noodzakelijk was. De curator stelt ten slotte nog dat verschillende bedragen die ten laste van de vennootschap zijn gekomen eigenlijk rekeningen van de bestuurder waren.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Het hof overweegt dat de bestuurder door het schenden van de expliciete afspraak met de Belastingdienst (die de bestuurder eerst na het nemen van grieven heeft betwist) op eigen initiatief heeft gehandeld zonder acht te slaan op de belangen van de vennootschap. In zijn verweer voerde de bestuurder aan dat hij gerechtvaardigd mocht verwachten dat hij op basis van de koopovereenkomst de twee termijnen van € 90.000 van ITON zou ontvangen en dat daarmee het insolventierisico zou worden afgewend. Het hof verwerpt deze stelling, daar de bestuurder had moeten anticiperen op tegenvorderingen van ITON. De tegenvorderingen hadden onder meer betrekking op posten als onbetaalde vakantietoeslag, achterstallige pensioenpremies, 'strippenkaarten' en een huurkoopcontract. De bestuurder had volgens het hof begin 2015 ervoor moeten zorgen dat de binnen de vennootschap beschikbare middelen ook daadwerkelijk beschikbaar bleven voor een akkoord. In geen geval valt te rechtvaardigen dat door zijn handelen de aan hem gelieerde ondernemingen aanzienlijke betalingen hebben ontvangen, terwijl de belastingschuld onbetaald is gebleven. Daarvan treft hem persoonlijk een ernstig verwijt.

Verjaring

De bestuurder slaagt echter deels in zijn grief die ziet op verjaring van vorderingen. Het hof volgt in beginsel de regel dat voor een vordering van een vennootschap op een bestuurder, zoals neergelegd in artikel 3:321 (d) jo. artikel 3:320 BW, de verjaringstermijn niet afloopt maar wordt verlengd tot zes maanden na het defungeren van de bestuurder – in dit geval vanaf de dag na het faillissement van de vennootschap. Op grond van de reguliere verjaringsregels zou de vordering met betrekking tot de betaling aan een derde voor een gelieerd bedrijf op 8 juli 2019 hebben moeten worden ingesteld en die betreffende het voorschot voor de borg van een nieuw pand op 24 oktober 2019. Het hof volgt de curator niet in de stelling dat de vorderingen al bij dagvaarding van 24 april 2019 zijn ingesteld. Daar worden ze genoemd, maar de vordering zoals die in de dagvaarding is ingesteld, is enkel gebaseerd op bestuurdersaansprakelijkheid en er wordt schade op te maken bij staat gevorderd. De vorderingen zijn ingesteld bij de akte wijziging eis op 16 september 2020. Ondanks verlenging van de verjaringstermijn zijn deze vorderingen te laat ingesteld.

Slotsom

Het hof concludeert dat de bestuurder eigenhandig heeft gehandeld en daarbij in strijd met de gemaakte afspraken de instandhouding van de vennootschap heeft ondermijnd. Zijn verweer dat hij op een positieve financiële uitkomst mocht rekenen, wordt afgewezen. Het hof vernietigt het eindvonnis slechts voor wat betreft de verjaarde vorderingen. Materieel maakt dit voor de vordering geen verschil, nu de door de vennootschap geleden schade gelijk is aan het boedeltekort. Doordat enkele andere vorderingen niet zijn toegewezen, wordt het boedeltekort verminderd met een lager schadebedrag dat op andere gronden moet worden betaald.

J.E. van Nuland, februari 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:130

Zaaknummer: 200.307.169/01

Rechters: M.M.M. Tillema, J.M. van den Berg en C.S. Schillemans

Advocaten: M.A. Visser en M.A. Nijhuis

Wetsartikelen: 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Feenstra q.q./Ex-vrouw van bestuurder van Quanova B.V.

De ex-vrouw van de bestuurder van een failliete bv heeft via een ABC-transactie aandelen overgenomen in dochtervennootschappen van de bv. Schuldeisers zijn hierdoor benadeeld, omdat bij de eerste transactie de koopprijs werd verrekend. De vrouw was bij deze transactie echter niet betrokken en was hiervan ook niet op de hoogte. Zij heeft daarom niet onrechtmatig gehandeld tegenover de gezamenlijke schuldeisers. De curator stelt wel met succes dat 50% van een vergoeding voor de overdracht van een economisch eigendom toekomt aan de bestuurder. Dit betekent dat de curator zich hierop kan verhalen, nu de bestuurder in eerste aanleg aansprakelijk is gehouden voor het boedeltekort.

Op 8 februari 2022 is Quanova B.V. failliet verklaard. De curator in dat faillissement heeft de middellijk bestuurder van failliet in rechte aangesproken op grond van artikel 2:248 BW. In eerste aanleg is de aansprakelijkheid van de bestuurder voor het boedeltekort vastgesteld. Tegen dat vonnis loopt een hogerberoepsprocedure. De curator heeft ook de (inmiddels ex-)vrouw van de middellijk bestuurder (en twee aan haar gelieerde vennootschappen) aangesproken.

In de eerste plaats heeft de curator de ex-vrouw en de vennootschappen aangesproken op grond van onrechtmatige daad – een *Peeters/Gatzen*-vordering. Het onrechtmatige handelen zou erin bestaan dat de gedaagden onrechtmatig de aandelen verkregen in de 100% dochteronderneming van failliet en dat zij onrechtmatig bedrijfsactiviteiten van de failliet zouden hebben overgenomen. De rechtbank wijst deze vordering af. De verkoop van de aandelen vond plaats via een ABC-constructie waarbij de aandelen eerst onder verrekening van de verkoopprijs aan de moedervernootschap van failliet werden verkocht. Daarna werden de aandelen doorverkocht aan een van de vennootschappen van de ex-vrouw. Ten aanzien van de eerste transactie – die in beginsel benadelend is wegens de verrekening van de koopsom – oordeelt de rechtbank dat de ex-vrouw en haar vennootschappen daarbij niet betrokken zijn geweest. De rechtbank oordeelt verder dat niet is komen vast te staan dat de

ex-vrouw wist van de ABC-constructie en ook niet dat zij wist dat een faillissement van Quanova aanstaande was. De wetenschap van de bestuurder als (toen nog) echtgenoot kan niet aan de ex-vrouw worden toegerekend.

Wat betreft het vermeende overnemen van de activiteiten van failliet oordeelt de rechtbank dat de curator zijn vordering onvoldoende heeft onderbouwd. Het is niet duidelijk geworden welke activiteiten zouden zijn overgenomen, anders dan dat het zou gaan om 'overeenkomsten' terwijl de curator ook stelde dat overeenkomsten door failliet al waren ondergebracht in haar dochtervennootschap. Dat de website en handelsnaam van Quanova gelijkenissen vertonen met die van een van de vennootschappen van de ex-vrouw, is ook onvoldoende om te concluderen dat er sprake is geweest van een overname.

In de tweede plaats heeft de curator geageerd tegen een vaststellingsovereenkomst op grond waarvan aan de ex-vrouw een bedrag van € 460.000 zou worden betaald voor de overdracht van de economische eigendom van een onroerende zaak. De curator heeft gesteld dat het voornoemde bedrag toe zou komen aan de bestuurder, al dan niet voor de helft, zodat de curator zich op het bedrag dat aan de bestuurder toekomt zou kunnen verhalen voor zijn vordering wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. De rechtbank oordeelt dat simpelweg niet is afgesproken dat de bestuurder het volledige bedrag toekomt en daarmee is zijn primaire vordering op dit punt niet toewijsbaar.

De rechtbank volgt de curator wel in zijn subsidiaire vordering dat de ex-vrouw aanspraak maakt op de helft van de in de vaststellingsovereenkomst opgenomen vergoeding. Nu de bestuurder en de ex-vrouw gezamenlijk het overgedragen economisch eigendom hadden, overweegt de rechtbank dat de bestuurder ook aanspraak zou kunnen maken op 50% van de vergoeding voor de overdracht van dat economisch eigendom. De ex-vrouw heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd dat een afwijkende verdeling tussen haar en de bestuurder zou zijn afgesproken. Dat het bedrag volledig betaald zou worden op de rekening van de ex-vrouw is dus niet meer dan een afspraak over de betaling aan de bestuurder en de ex-vrouw gezamenlijk. Dat de ex-vrouw ongerechtvaardigd verrijkt zou worden als zij 50% van de bedoelde vergoeding zou ontvangen omdat de failliet gedeeltelijk voor de economische eigendom van het onroerend goed zou hebben betaald, is onvoldoende gebleken. De vordering op dit punt van de curator wordt dan ook afgewezen. De bestuurder en de ex-vrouw maken beiden aanspraak op 50% van de vergoeding van € 460.000.

W.T.N. Vlasveld, februari 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:82

Zaaknummer: C/05/430273 / HZ ZA 24-14

Rechters: M.M.K.J. Steketee, E. Schippers en Rechter W.E. van Spanje

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks en Advocaat G.A. de Boer

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:248 BW